

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΛΕΥΚΑΔΟΣ & ΙΘΑΚΗΣ
ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΝ ΠΡΩΤΕΠΙΣΤΑΤΗΝ Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΒΡΑΑΜ ΛΑΥΡΙΩΤΗΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΦΙΞΕΙ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΛΕΥΚΑΔΑ

(Καθολικόν Ι. Μονῆς Φανερωμένης * Τετάρτη Μεσοπεντηκοστῆς, 6 Μαΐου 2026)

Όσιολογιώτατε Άγιε Πρωτεπιστάτα, Γέρον Άβραάμ,

Μετά χαρᾶς δυσπεριγράπτου Σᾶς ὑποδεχόμεθα σήμερα μετά συμπάσης τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς τιμίας συνοδείας Σας στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί δῆ στήν Παναγιοσκέπαστη νῆσο Λευκάδα, ὅλως ἰδιαίτερος δέ στό κέντρο τῆς καρδιάς καί τῆς σκέψης τῶν ἀπανταχοῦ Λευκαδίων, στήν Ἱερά Μονή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πεφανερωμένης, τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, τῆς Κυρᾶς καί Ἀρχόντισσας τοῦ εὐλογημένου τούτου τόπου.

Ἦγαθύνθητε νά φέρετε τίς ἡμέρες αὐτές στό δοξασμένο «άλωνάκι τῆς Ἐλευθερίας», τήν Ἱερά Πόλη τοῦ Μεσολογγίου, τήν σεπτή εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ «Ἄξιον Ἑστίν». Σᾶς εὐγνωμονοῦμε καί ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία τοπική, ὄχι μόνο διότι προγραμματίσατε τό σημερινό προσκύνημά Σας στό χαριτωμένο τοῦτο Κηπάριον τῆς Παρθένου, προερχόμενοι ἀπό τό μυριάνθο Περιβόλι Της, ἀλλά καί διότι διά τῆς μετακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ Θεομητορικοῦ εἰκονίσματος μετοχετεύσατε τήν

εὐλογία τῆς «Μητρός τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου» σέ σύνολη τήν Δυτική Ἑλλάδα.

Τόν ἀγγελολογίδακτο ὕμνο «Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν ... τήν Θεοτόκον», πού πρωτακούστηκε «ἐν τῷ Λάκκῳ τοῦ Ἄδειν» ἐνώπιον τῆς φερωνύμου ἱεῤῥᾶς Εἰκόνας, οἱ Λευκάδιοι τόν ἔχουν μετατρέψει στό διάβα τῶν αἰῶνων σέ βίωμα καθημερινό· τρόπο ζωῆς. Πρώτη κίνηση τῆς Λευκαδίτισσας νοικοκυρᾶς εἶναι, καθημερινά, νά στρέψει τό βλέμμα της κατά τόν ἱερό τοῦτο Βράχο τῆς Κυρᾶς καί νά ἐπικαλεσθεῖ τό ὄνομα καί τήν Χάρη τῆς Θεομήτορος. Πρώτιστο μέλημα τοῦ ξενιτεμένου πού ἐπιστρέφει στό νησί του, νά ἀνάψει τό κερί του εὐλαβικά στόν ἱερό Θρόνο τῆς Κυρᾶς καί νά ἀποθέσει στά ἄχραντα πόδια τῆς «Τιμιωτέρας τῶν Χερουβείμ» τούς μύχιους πόθους, τούς καημούς καί τίς ἐλπίδες του.

Ἀρκετοί Λευκάδιοι καί Ἰθακήσιοι, τούς τελευταίους ἰδίως αἰῶνες, βρέθηκαν ἀπό τό μυρωμένο πέλαγος τοῦ Ἰονίου καί τήν πολυκύμαντη θάλασσα τοῦ κόσμου, στόν εὐδιο καί ἀκύμαντο λιμένα τῆς μοναστικῆς πολιτείας τοῦ Ἁγιωνύμου Ἄθωνος. Ὡς ταπεινούς ἰκέτες προσέφεραν τά εὐλογημένα αὐτά τέκνα τους τά νησιά μας στήν Βασίλισσα «τοῦ τε Οὐρανοῦ καί γῆς ἀπάσης», ἰσόβιους ὕμνητές καί μεσίτες εὐπροσδέκτους ἐνώπιον τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως.

Προεξάρχοντα ὄλων βλέπουμε τόν Βατοπαιδινό Ὅσιο Ἰωακείμ τόν Παπουλάκη, ὁ ὁποῖος -«μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ»- ἐργάσθηκε ἱεραποστολικά καί ἐπιστηρικτικά, δαδουχῶν τήν πίστη καί τό ἦθος τοῦ Ἁγιορείτου μοναχοῦ, στό δεύτερο μεγάλο νησί τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας μας, τήν κατά κόσμον πατρίδα του, Ἰθάκη, σέ καιρούς γεμάτους παγίδες γιά τό Ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν Ἐπτανησίων.

Ἀλλά καί τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους -τόν ἱερό θεσμό πού ἀπό τῆς ὑψηλῆς καί πολυευθύνου θέσεώς Σας θυσιαστικά ὑπηρετεῖτε καί τόν ὁποῖον ἐπαξίως ὑποστασιοποιεῖτε- διηκόνησε, πρό αἰῶνος καί πλέον, ἀντιμετωπίσας λυσιτελῶς τά καί τότε ἐξυφαινόμενα τεχνάσματα τοῦ «πανσλαυισμού», ἓνα περιφανές γέννημα τῆς νήσου αὐτῆς, διά τόν ὁποῖον ἐν Κυρίῳ καυχώμεθα: ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χριστοφόρος Κτενᾶς, Λευκάδιος μὲν κατά κόσμον, κατά Θεόν δέ Ἰβηρίτης τό πρῶτον καί Δοχειαρίτης ἐν συνεχείᾳ.

Περί αὐτοῦ ἀποφαίνεται εἰς τό «*Λαυσαϊκόν τοῦ Ἁγίου Ὁρους*» ὁ πεφημισμένος ἐπ' ἀγιότητι βίου καί σοφία, Γέρον Γαβριήλ Διονυσιάτης ὅτι «*ἡ ἀδέκαστος καί ἀμερόληπτος ἱστορία θά κατατάξη καί τόν ἀοίδιμον Χριστοφόρον μετὰ τῶν λογάδων τοῦ Ὁρους καί τοῦ Ἔθνους*»¹, καθ' ὅσον μάλιστα «*Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος διατελῶν κατά τὴν εὐτυχῆ περίοδον τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἐτῶν 1912-13 συνέταξε τὸ μνημειῶδες ψήφισμα τῆς ἐνώσεως (τοῦ Ἀγιωνύμου Ἄθωνος) μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος*», ἐνῶ «*τοῦτο καί ἡ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθεῖσα ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὁρους θά μένουν αἰῶνια μαρτύρια τῆς σοφίας τοῦ ζηλωτοῦ τούτου ἀγιορείτου...*»².

Μαρτυρεῖ ὅμως ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος περινούστατος Χριστοφόρος: «*Τὸν Πρῶτον, εἰς ὃν Ἀντοκράτορες καὶ Πατριάρχαι ἀπεδίδοσαν τίτλους καὶ δικαιώματα καὶ ἐπεδαψίλευον τιμὰς καὶ ὀφφίκια, καὶ ἐνετέλλοντο τιμᾶν αὐτὸν ὡς Οὐράνιον Πατέρα, ὑπεδεχοντο μεταβαίνοντα εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς χειροθεσίαν μετὰ μεγάλων τιμῶν...*»³

¹ Γαβριήλ Διονυσιάτης, Ἀρχιμ., *Λαυσαϊκόν τοῦ Ἁγίου Ὁρους*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου, Ἅγιον Ὅρος 2004, σ. 198 - 199.

² Γαβριήλ Διονυσιάτης, *Λαυσαϊκόν*, σ. 198 - 199.

³ Χριστοφόρος Κτενᾶς, Ἀρχιμ., *Ἄπαντα τὰ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἱερά καθιδρύματα εἰς 726 ἐν ὄλῳ ἀνερχόμενα καὶ αἱ πρὸς τό δούλον ἔθνος ὑπηρεσίαι αὐτῶν*, ἐκδ. Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας, Θεσσαλονίκη 2013, σ. 181.

Μετά μεγάλης ὄθεν καί ἐξειδιασμένης τιμῆς Σᾶς ὑποδεχόμεθα, Ὅσιολογιώτατε, ὡς «Ἄρχοντα τοῦ Ἁγίου Ὄρους»⁴, ἐξεικονίζοντα ὡς ἐκ τούτου τήν μακραίωνα ἡσυχαστικήν παράδοσιν τοῦ ἱεροῦ τόπου τῆς Πανάγνου καί τήν εὐμήκη ἀλυσίδα τῶν ἱερῶν μορφῶν πού περικλοσμοῦν τό τιμαλφές τῆς Παρθένου διάδημα.

«Ὡς εὖ παρέστητε», Γέρον Ἅγιε Πρωτεπιστάτα μετά τῆς τιμίας συνοδείας Σας.

⁴ Κτενᾶς, Ἄπαντα, σ. 169.